

Щоб зрозуміти, достатньо глянути на його **куделі** — довгі й білі, достоту як спагеті.

Спагеті!

Я надибав його в розпліднику Топінори, і ми відразу подружилися.

Відколи пес живе в мене, щойно прокинувшись зранку, він стрибає до мене в ліжку, облизує мені обличчя, а тоді приносить свій **повідець**. Так він нагадує, що пробіжка в парку на користь нам обом.

Того ранку ми, як зазвичай, вийшли з дому рівно о сьомій. Надворі стояла **котяча холоднеча**, проте я почувався бадьоро, та й починався той ранок ідеально. Аж до моменту,

коли Спагетто зачепив мене повідцем за ногу й різко потягнув, через що я гепнувся. **Геп!**

Опинившись доліписком, я гримнув на Спагетто:

— Зважай! Бо наступного разу залишишся вдома!

Той **заметляв хвостом** і лизнув мене в носа. Що ж, на друга не можна гніватись!

Я звівся на ноги й ми побігли далі.

По вулиці було розклеєно афіші з написом «Стережіться, миші!». У них

повідомлялося про урочисте відкриття цього ж таки дня нової квест-кімнати.

Це дуже популярна розвага: із замкненої кімнати можна вийти тільки розгадавши низку **логічних задач**. Зазвичай у квесті бере участь команда.

Мою увагу привернула одна деталь: на афішах значилося ім'я Містера Оптікуса, найславетнішого ілюзійніста Мишачого острова.

Я бачив його напередодні ввечері в авторській телепрограмі «Оптікус-шоу».

Він демонстрував непересічну **майстерність**: ходив по воді, підносився над землею і діставав із циліндра скибочки сиру...

Крім того, від доволі дивно поводився: говорив завжди в риму, а з'являвся і зникав щоразу оповитий **клубками диму**, в яких зблискували золоті іскри.

* Містер Оптікус *
представлявся найкращим
ІЛЮЗІОНІСТОМ *
* усіх часів. *

Як на мене, він трохи перебільшував...

Мої думки перервав Спагетто, який раптом зупинився і почав нюхати повітря.

— Ти відчув запах іншого **чотирилапого?** — здогадався я. — Зважай, ми не можемо тут зупинитися, бо прямуємо в парк!

Він витріщив на мене величезні очі й заскавчав.

— Гарзд, — зітхнув я, — трохи понюхай тротуар... Але не більше двох хвилин, інакше я замерзну!

Поки я чекав, тупаючи на місці, мав також нагоду детальніше вивчити **афішу**. Внизу була адреса квест-кімнати:

на 113-му кілометрі,
на пагорбі Рокка Містеріка,
у **промисловій зоні**,
за аеропортом.

Мені траплялися повідомлення в інтернеті про те, що Оптікус планує звести там найбільший **парк розваг** «Оптікус Ілюжн Парк», цілковито присвячений ілюзійнізму, з неймовірними спецефектами...

Але хто сказав би, де він сподівався знайти кошти на **фінансування** такого честолюбного проекту?

Мої думки знову перервав Спагетто, цього разу потягнувши за повідець, щоб бігти далі. Відтак ми рушили й невдовзі дісталися **парку**.

Я вийшов на алейку й зробив кілька кіл між дерев і газонів, дихаючи дедалі частіше. Аж тут Спагетто почав гавкати.

— Гав-дзяв, дзяв-гав!!!

Я зупинився і роззирнувся довкола: жодного гризуна в полі зору. Проте Спагетто не вгавав...

Відтак у мене виникло дивне відчуття...

Гм, я відчував, що за мною **шпигують!**

Але хто?

У парку, крім мене, наче нікого, але на серці в мене було неспокоїно.

Може, через **зрадливий туман**, що спустився на місцину?

А може, через довгі тіні дерев, що лягли на землю в перших, блідих променях сонця?

Чи, може, то загадковий вираз обличчя Містера Оптікуса на афіші справив на мене таке враження?

Біля мене, на краю галявини, були тільки зарості рускуса, чи пак **мишачого терену**.

Раптом я почув, як хтось прошепотів:

— Джеро-о-о-німо-о-о! Нам треба поговорити!

Дрож пробіг моїм тілом від кінчиків вусів до кінчика хвоста.

ЦЕ ХТО ДО МЕНЕ ОЗВАВСЯ?

Мене пройняв котячий жах.

Не обертаючись, я рвонув галопом додому, а Спагетто дедалі несамовитіше гавкав на кущ мишачого терену в глибині алеї.

Звідки той кущ?

Гм...

Я **БІГ** швидко, щодуху, але, на свій подив, постійно бачив десь поблизу кущ рускуса.

Присягаюся моцарелою, я не здогадувався, що в міському парку Топінори так багато мишачого терену!

На шаленій швидкості я мчав до **свого дому**.

У черговий раз обернувшись, я переконався, що мене ніхто не переслідує — я був сам, зі Спагетто.

— Ми подужали! — **зітхнув полегшено**.

Відчиняючи вхідні двері, я востаннє обернувся і позаду помітив тільки... кущ мишачого терену!

